

Text > JORDI NIERGA HUGAS és periodista. Entre cròniques, reportatges i modificacions de teletips tenia poca esma per escriure d'una manera més alliberada. L'Aula d'escriptura li ha permès trobar aquest espai. Si en els seus textos el paisatge batega, és una persona satisfeta.

El Pla de Sant Joan

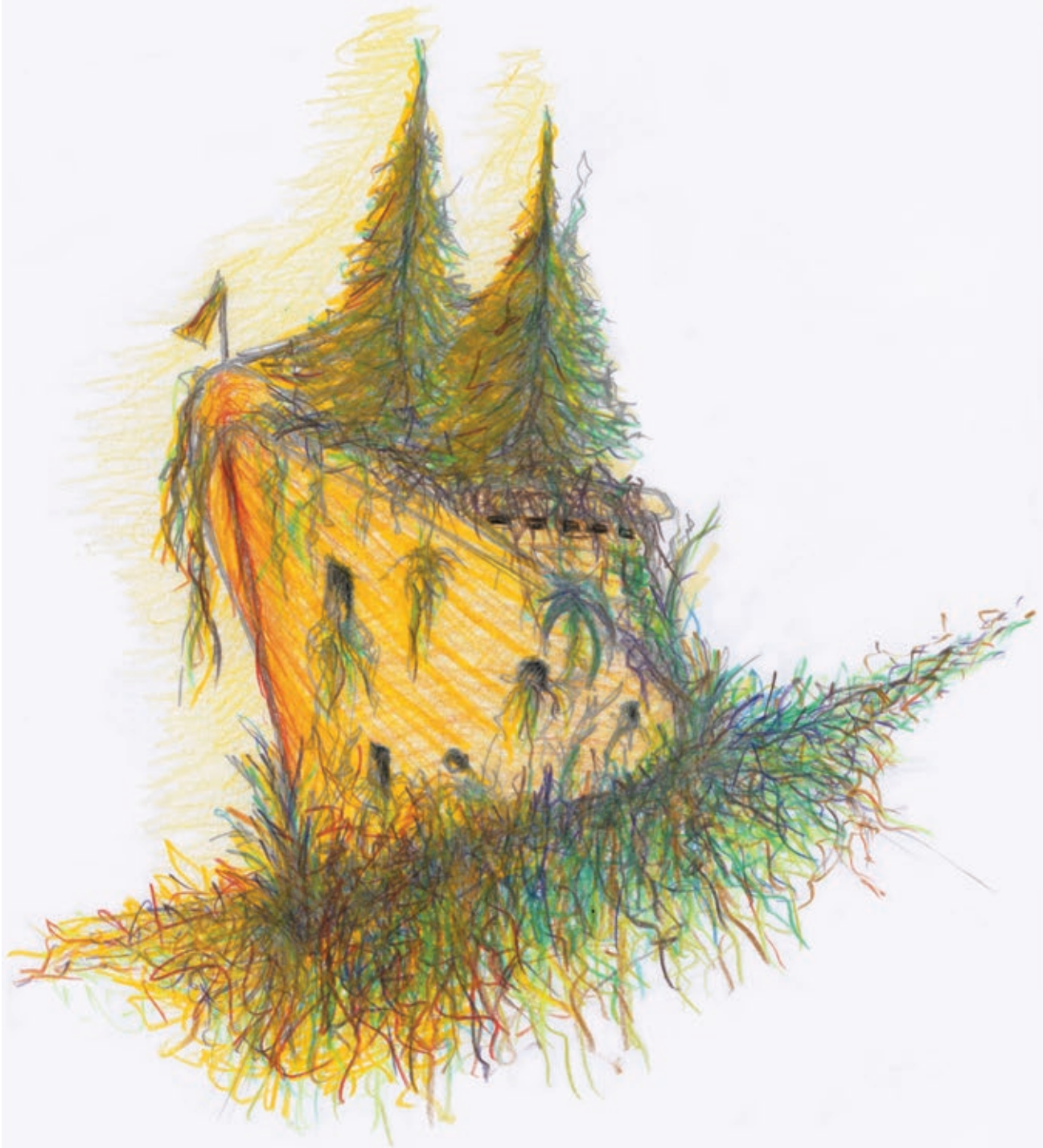
Al Pla de Sant Joan, a la vall de Llémena, hi ha un vell transatlàntic embarrancat més enllà de la deriva. Ens ho fa saber la proa, obstinada cap a l'est, un senyal inequívoc que la sortida del sol enlluerna i desorienta. Algunes persones es refereixen a la gran nau com la «cinglera de Sant Roc», que em sembla un terme moix, a mig camí entre la solemnitat i la futilesa, ben bé com un ciri de tanatori. Tots ells es capfiquen a observar esparregueres i vells santuaris on més aviat hi ha grumets i xemeneies sufocades, i és la mateixa gent que celebra descobrir caus de teixó per no haver de desxifrar la panoràmica enganyosa d'un ull de bou. De menut, amb els seus comentaris, a vegades em descollocaven, i sort en tenia, de l'Albert, que em ressituaava al damunt de la serenor, un mirador sovint menystingut. «L'àncora, l'àncora!», exclamava sempre amb un entusiasme viu, que es podia abraçar, mentre ens acostàvem a una estructura fèrria. Quan ho explicàvem als veïns de Llorà, unes ànimes decididament terrestres, no s'ho acabaven de creure, i preferien considerar aquella troballa metàl·lica com una barraca boscana: deien que darrere un portal només hi havia moltes feixines apilades, retalls de diaris amb ampolles i embuts i un santcris amb la cara esgardisada. «Potser algú li hauria d'haver ensenyat a esquivar els esbarzers i les ortigues», apreciaven amb la rialla

esgrogueïda i l'escuradents precipitant-se, com la pipa d'un capità.

Tampoc admetien l'existència d'una catifa verda, mollosa, que ens enfilava cap al creuer. L'Albert, quan hi ascendia, respirava i eixugava l'aire i s'acomiadava amb la convicció de no tornar, tot i que gairebé mai va rebre la complicitat de ningú, potser d'algun cabirol extraviat. Un cop a dalt, faltava la veu motivada d'un narrador omniscient per arrodonir la nostra joia: les manyagues de la brisa, el desequilibri de l'oneig rocallós. Enyoràvem els gavians, i tant que sí, perquè els corbs i les garses, amb els seus gralls, enfosquien la tonalitat del blau marí del cel. Però a la coberta no hi perdiem el temps, perquè ràpidament corriem en direcció a les cabines dels passatgers, bastant enclotades, des d'on les capsas de música de cada cambra encara emetien melodies de mallerengues i puputs i on, fins i tot, es podien trobar *souvenirs* marronosos, dissimulats, que hores més tard acostumaven a saltironejar a la paella de casa amb una picada d'all i julivert. Si buscàvem amb convicció, estufant els sentits, també podíem ensopegar amb algun cargol de mar. Aquí, enlaire, tenien una closca calcària, i malgrat els intents constants d'escoltar-hi el xiuxiueig d'alguna sirena, mai no en vam percebre res més que la buidor d'un naufragi.

Sortíem de les habitacions satisfets, és clar, i llavors pujàvem a la proa, tan amunt que en dies indecisos arribàvem a sentir com cruixien els núvols quan topaven entre ells. Era un tram costerut, la borda s'envalentia i desafiava un temporal d'arbustos afilats, que queien com llamps, i això ens obligava a caminar descompassadament, a batzegades; quina fisiologia tan carregosa. Respiràvem, respiràvem, respiràvem i expiràvem. I respiràvem de nou, altra vegada a sotragades, com si tresquéssim sense rumb, un trepig de mala petja. Però aquell esforç resseguia el mapa d'un tresor, perquè un cop al cim, amb la suor esclatant contra les pedres, ja prou enyorades de sal, contemplàvem tota la vall, esplèndida. I també distingíem París i Amèrica. I la pilota de futbol i les nenes de la classe. I les feines que ens esperaven i les morts dels pares, que ens desesperaven. No vam veure mai el sol, que es ponia per l'oest.

Aquest espai és fruit de la col·laboració amb l'Aula d'escriptura de l'Ajuntament de Girona i l'Escola Municipal d'Art La Mercè, que s'encarreguen de seleccionar els textos i les il·lustracions entre l'alumnat.

Il·lustració > **IMMA CASANOVAS MARTÍNEZ** és alumna del Curs d'Il·lustració de l'Escola Municipal d'Art de Girona.